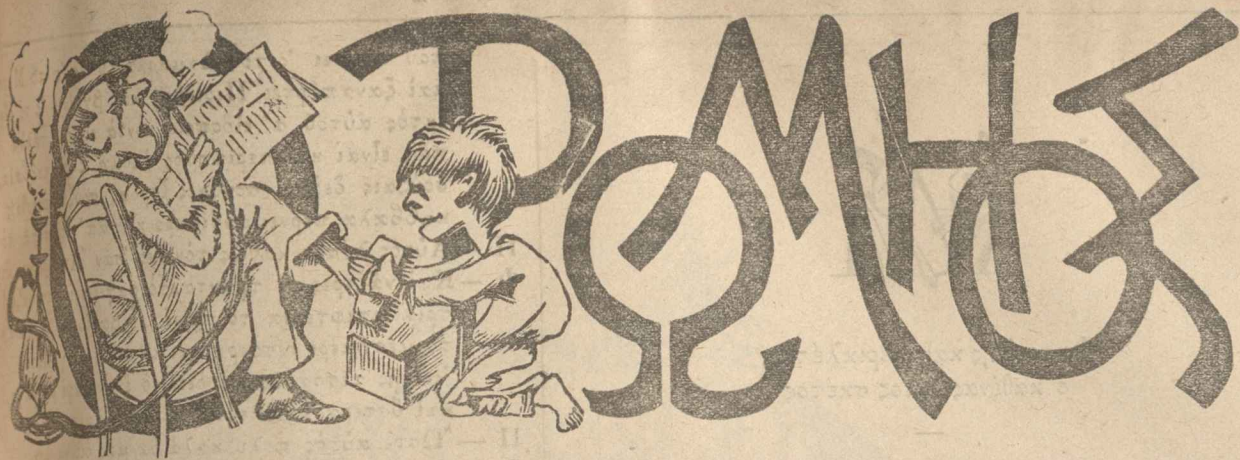

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος' πρώτον' ἐν Ἀθήναις,
πὺ πλουτίζουν οἱ κρηφῆνες.

Χίλια δεκακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα,
μία νὰ ταιριάζῃ ἔβρηκα λέξι : Καίσαρα.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
ἐν ἔσω ἐμπνέει —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνταγὰς δὲν δέχεται —γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
ἐν ἔσω φέλλει καὶ ἂν κρατῇ—δὲν περνᾷς συνδρομητής.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς' ὅτων φέρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῃως δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιτέσσαρες τοῦ Νοεμβρίου,
τοῦ Πάπα Κλήμεντος τοῦ παναγίου.

Σαράντα τέσσαρα κρατῶ,
καὶ τὸν Στρατάρχην χαιρετῶ.

Καλῶς ὠρίστε ψάλλω
εἰς τὸν Βοσσέρ τὸν Γάλλο

Καλῶς τὸν κύριον Βοσσέρ μὲ δύο γαλονάδες !
καλῶς τὸν ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς διοργανώσῃ !
καλῶς τὸν ὅπου καταπολεμῇ θὰ μᾶς τραβᾷ χιλιάδες !
καλῶς τὸν ὅπου τὸν στρατὸν εἰς τὸ πόδι θὰ σηκώσῃ.
καλῶς τὸν ὅπου ἔρχεται νὰ κάμῃ καὶ νὰ δείξῃ.
καλῶς τὸν ὅπου ἔρχεται τὰ μάτια μας ν' ἀνοίξῃ.

Καλῶς τὸν κύριον Βοσσέρ εἰς τὴν κλεινὴν μας χώρα !
θὰ ὄῃς σπαθᾶτους λυγιστοὺς εἰς τὴν κάθε μίαν στρατά,
θὰ ὄῃς πολλοὺς νὰ δίχνωνται σὲ μία μπουραδόρα,
καὶ ὅλα τὰ ποτήρια τῆς νὰ σπᾶνε καὶ τὰ πιάτα.
Θὰ ὄῃς πολλοὺς λεβέντιδες εἰς τὸ γλέντι νὰ τὸ στρώνουν,
καὶ ὅταν νταῖδες ὕστερα λεπτὸ νὰ μὴν πληρώνουν.

Θὰ ὄῃς εἰς τοὺς κρηφενέδες μας βρεῖα ἐξαπλωμένους
συνταγματάρχας, λοχαγούς καὶ ὑποπιστὰς ἀπείρους,
ὅι' ὄῃς καὶ χωροφύλακας κατενθουσιασμένους
νὰ πεταλῶνουν καὶ ποτε βαρβατοὺς καλογήρους.
Θὰ ὄῃς νὰ ἐέρουν καὶ οἱ μικροὶ συχνὰ τοὺς ἀνωτέρους,
ὅλους μας σκλάβους θὰ μᾶς ὄῃς καὶ ὅλους ἐλευθέρους.

Θὰ ὄῃς νὰ παίζουν εἰς τὰ χαρτὰ κομπούσι σπαθαφόροι
ὅλο τὸν πλοῦτο τοῦ στρατοῦ, τὸ ξίφος καὶ τὸ στέμμα,
θὰ ὄῃς νὰ σκύπτουν μερικοὶ εἰς τὸ κάθε μισοφόρο
καὶ νὰ μονομαχοῦν γι' αὐτό, χωρὶς νὰ χύσουν αἷμα.
Θὰ ὄῃς μεγάλα πράγματα καὶ ἀνακατοπούρα,
γυμνάσια εἰς τὰ κουτουρεῦ, μιλὰ καὶ σφαιροῦρα.

Ἄλλ' ὅμως μὴν ἀπελπισθῇς, ὁ στρατηγὲς μεγάλῃ,
ἂς μᾶς τραβᾷ ὅλους μᾶς μιὰ μόνη σου φωνή,
εὐθύς τὰ δὴ ποδάριχ μᾶς εἰς ἕνα παπούτσι βάλε,
καὶ ἂν φᾷ καὶ σὺ καμμιὰ σφαιρὴ μὴ σοὶ κακοφανῇ.
Καλῶς τὸν κύριον Βοσσέρ !... σὲ χαιρετοῦμεν ὅλοι !
allons enfant de la patrie, νὰ παρῶμε τὴν Πόλι.

Καὶ Βοσσέρ !... σὺ ὁδηγεῖς συντάγματα εὐζώνων,
καὶ ἐκπολεμᾷς τοὺς στρατοὺς τοὺς διοργανωμένους !
ἐν ἔσω τῶν κερυνῶν καὶ ἄστραπῶν καὶ φόνων
ἐν ἔσω τῶν Πανελλήνιον ἀνάστασιν τοῦ γένους.
Καὶ Βοσσέρ, καὶ ἐσεῖς οἱ δὴ κομποὶ τοῦ γαλονάδες,
καὶ ὅσοι γεννῶν γαλαλὶ σὰς ἢ τόσους μᾶς χιλιάδες.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος

- Φ.—Τὰ πράγματα, βρέ Περικλῆ, λαμβάνουν διαστάσεις, καὶ τῶν πραγμάτων φαίνεται πῶς ἔλλαξε ἡ φάσις.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Τί ἐννοῶ; Τί θέλεις νὰ νοήσω;
εἶναι ἀνάγκη δηλοῦν νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω;
ἐν πρώτοις εἶδες τὸν Βοσσέρ, τὸν στρατηγὸν τὸν Γάλλο,
μὲ Περουσὸν καὶ Σεβαλιέ, ἐν δὲν ἀμφιβάλλω;
- Π.—Τὸν εἶδα... τάχα τί μ' αὐτό;
- Φ.—"Εἰ πῆς μου τίνος μοιάζει;
- Π.—Τοῦ Πετμεζᾶ, ἂν καὶ γι' αὐτὸ καθόλου δὲν μὲ νοιάζει.
- Φ.—Τί Πετμεζᾶ, τί τοῦ Δαγκλῆ, καὶ τί τοῦ Κυδωνάκη;
αὐτὸς εἶναι βρέ μάτιχ μου, ἀπὸ μεγάλο τζάκι.
"Εν πρώτοις τοὺς πενήντα του νομίζω πῶς τοὺς ἔχει,
καὶ ὅπου μυρισθῇ λουφέ μὲ δύο ἄλλους τρέχει,
εἶναι κοντὸς μὰ νόστιμος, καὶ ἔχει κάτι μάτιχ,
ποῦ σαϊτεύουν τῆς καρδιάς τῆς κάνουνε κομματῖα,
ἔχει καὶ ὑπογέينو κομψὶ κομψὰ καὶ μουσι,
καὶ μαθημένος φαίνεται πῶς εἶνε σιὸ γιουρούσι.
εἶναι καὶ λίγο φαλακρός, ἀλλ' ὅμως δὲν σημαίνει,
γιατὶ μὲ τὸ κασκέτο του τὴν ἔχει σκεπασμένη.
- Π.—Μὰ ποῦ τὸν εἶδες βρέ καὶ σύ;
- Φ.—Τὸν εἶδα μέσ' ἑς τοὺς δρόμους
μ' ὀκτὼ κλητῆρες δίπλα του καὶ δύο ἀστυνόμους.
Φοροῦσε κάτι κόκκινα, κάτι χρυσὰ κορδόνια,
κάτι σπαλέταις κίτρινες κάτι μαβιὰ γαλόνια
κάτι φτερά φραγκόκοτας κάτασπρα καὶ γαλάζια,
ἕνα σπαθὶ Λουὶ κατόρτζ, σπιρούνια καὶ τσαπραζία.
Καὶ ἦσαν, βρέ Περικλῆ, ἔτσι σὰν παπαγάλος,
γεμάτος ἀπὸ χρώματα καὶ ἄλλων χρόνων Γάλλος.
Λοιπὸν τὸν πῆραν τὰ παιδιὰ ἀμέσως ἀπ' ὀπίσω
καὶ μέσ' ἑς τ' ἀσκέρι ἔτυχε καὶ ἐγὼ νὰ τὸν γνωρίσω.
Καὶ νῶκουες, βρέ Περικλῆ, φωναῖς καὶ νταραβέρι!
"μωρὲ καὶ πῶς ταξίδευες;» τοῦ φώναζε τ' ἀσκέρι,
ἄλλοι «παρντὸν μουσιὸ καζάκ», πολλοὶ «κόζα βολέτε;
δὲν ξέρετε Ταλιάνικα ὀλίγα νὰ μᾶς λέτε;»
καὶ δὸς του ἀπ' ἐδῶ σθερικιῆς καὶ ἀπὸ 'κεῖ πέρα ζήτω,
καὶ ὁ Βοσσέρ τοὺς ἐβλεπε καὶ ἐσταυροκοπεῖτο.
- Π.—'Αλλὰ γιατί, βρέ Φασουλῆ, μέσα ἑς τοὺς δρόμους τρέχει;
- Φ.—Γιατὶ καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ παρὸν ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχει.
- Π.—Καὶ τί ζητεῖ αὐτὸς ἐδῶ;
- Φ.—Νὰ μᾶς διοργανώσῃ.
- Π.—Μὰ πῶς, βρέ; τάχα στρατηγὸς ἐδῶ δὲν εἶναι τόσοι;
δὲν εἶναι ὁ Πετμεζᾶς, δὲν εἶναι ὁ Κορωνάιος,
δὲν εἶναι ὁ Τσίρος, ὁ Δαγκλῆς ὁ Ράλλης ὁ γενναῖος,
δὲν εἶναι ἀντιστρατηγὸς Σουτσοῦς ὁ κοντοστούπης,
δὲν εἶναι ἀρχιστρατηγὸς ἀκόμη καὶ ὁ Τρικουπῆς;
- Φ.—Καὶ τὴν αὐτοί, βρέ Περικλῆ, ἀπέναντι ἑς τὸν Γάλλο;
καὶ ποῦ ν' ἀκούσῃ, μάτιχ μου, ἀκόμη καὶ ἕνα ἄλλο!
Αὐτὸς δὲν εἶναι μοναχὰ θηρίο ἑς τὸ μαρουῦτι,
μὰ εἶναι καὶ κολυμβητῆς καὶ κάνει μακροβοῦτι,

ποῦ πέφτει ἑς τοῦ Δαμασκηνοῦ ὡς ἑς τὸ Μαρμαῖ
καὶ ξαναπέφτει Περικλῆ, καὶ βγαίνει ἑς τὸ Παρ
ἐκτὸς αὐτοῦ σ' εἰδοποιῶ κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
πῶς εἶναι καὶ περίφημος ἀκόμη ἑς τὴν καθόλου
σοῦζαις δεξιά, σοῦζαις ζερβά, σοῦζαις ὀλίγαις
καθβάλα πέρνει ἀντίδωρο καὶ ἀπ' τοῦ παπᾶ

- Π.—Αὐτὸς λοιπὸν καθὼς τὸν λῆς "σάν "Αἱ Γιώργης
Φ.—Καὶ νᾶξερεις τί τραντακτὸ φαγεῖ σου κατεβαῖ
τρία μπιφτέκια τὸ πρωῒ, τὸ βράδυ ἄλλα τρεῖ
τὸ μεσημέρι τέσσερα καὶ κάπαρη μὲ γλώσσα,
ἑς τῆς τέσσαρης τὸ δειλινὸ ἕναν καφέ μὲ γάλα,
καὶ ὕστερα ἐπισκεψίς, κολύμπι καὶ καθβάλα.
- Π.—"Ωστε αὐτὸς πολὺ καλά θὰ μᾶς διοργανώσῃ.
- Φ.—Καὶ τὸ πουγγὶ μας, Περικλῆ, πρὸ πάντων θὰ
Καὶ ποῦ νὰ μῆθ' ἀργότερα μέσ' ἑς τὰ ψηλά
μ' ἐκείναις τῆς σπαλέταις του καὶ τὰ χρυσὰ
καὶ νᾶναι καὶ ὁ Σεβαλιέ καὶ ὁ Περουσὸν καὶ
καὶ ἐκεῖ νὰ βλέπῃς σὰν φασὸν τὴν διοργανώσῃ
Μπὸν ζοῦρ μαντάμ, μπὸν ζοῦρ, μουσιὸ, βρεῖ,

καὶ μέσ' ἑς τὰ ὅλα θ' ἀπαντᾷ καὶ αὐτὸν τὸν Κί
καὶ δὸς του πιά Φραντζέλικα καὶ Γαλλικὰ σα
καὶ ἔτσι θὰ πέρνῃ πιά φωτιὰ μαζί τους καὶ
Καὶ ἀφοῦ καὶ τῆς ἐξήντα τῆς ἑς τὸ τέλος μὲ
μᾶς δίνει ἕνα βαντεβου καὶ παῖε ἑς τὸ Παρ
Π.—'Αλλὰ μὲ παρασκότησις, μὲν σέρχμει, ἀλήθεια,
καὶ ἄλλῃ βούζ ἂν, βὰ τὰν, μποκταν, μ' αὐτὰ τὰ

Νέον ἄσμα τοῦ καιροῦ καπνοφάντου φλογεροῦ.

Εἶμαι καπνοφάντης, μὰ καπνὸ δὲν πιάνω
καὶ ἑς τὰ θεωρεῖα τῶν διπλωματῶν
ἐλευθέρως μπαίνω καὶ ὅ,τι θέλω κάνω,
δίχως νὰ φοβοῦμαι τάγματα στρατῶν.

Σφύριζε, μοῦ λένε, δὸς του καὶ σφυρίζω,
χειροκρότα, λένε, καὶ χειροκροτῶ,
ἀπ' τὰ θεωρεῖα ὅποιον θέλω βρίζω,
καὶ τοὺς ἐναντίους τοὺς τσαλαπατῶ.

Μόνος μου τὸν λόγο μέσ' ἑς τὸ πάλκο πέρνω
καὶ γιὰ τὴν πατρίδα μ' ὅλους συζητῶ,
καὶ ἂν κανεὶς μ' ἐγγίξῃ ἑς τὴ στιγμὴ τὸν ὀρνῶ,
καὶ λουφέ γιὰ τοῦτο ἔχω δυνατό.

Εἶμαι καπνοφάντης καὶ σωστὸς λεβέντης,
καὶ ἔχω τὸν Λομπάρδο φίλο μου στενὸ,
κάνω ὅ,τι θέλει ὁ χρυσὸς ἀφέντης,
καὶ ἔτσι καλοτρώγω καὶ καλοπερνῶ.

Ἐς τὴ βουλὴ ἐφέτος κόσμος θὰ χαλάσῃ
καὶ ἴσως ἀπ' τὸ ζήτω ξελαρυγγισθῶ,
ἀλλὰ δὲν πειράζει τόσο καὶ ἂν βραχνιάσῃ,
ἀφοῦ γιὰ τὸ ζήτω πέρνω τὸν μισθό.

Καὶ νέα σπουδαῖα.

Καὶ ἄλλα σπουδαιότερα ἑς τὸ ἔθνος μας εὐρέθησαν...
κοντὰ ἑς τὰ τόσα σοβαρά, κοντὰ ἑς τὰ τόσα δάνεια,
ἐκ τῆς Κερκύρας γράφουσι πῶς πάλιν κατεσχέθησαν
ὁκάδες εἰκοσι καπνοῦ καὶ ἄλλα δὴ χαβάνια.

Λόγος σερίφ,
λαμποῦ ἐρίφ.

Βουλὴ μολὴ ἔλανε, ἀμὰ τί πρόξμα εἶναι
καὶ πᾶσι ἐν ὄρεψι νὰ μάθῃ ἡ ψυχὴ μου,
ἔτσι ἐντὶ μετὰσθῶ, — μείνε, μοῦ λένε, μείνε!...
καὶ εἶπα ἄς μείνω ἕκαμα ἀρτίη τὴν προσευχὴ μου,
καὶ ἔτσι ἐντὶ μετὰσθῶ, — μείνε, μοῦ λένε, μείνε!
καὶ εἶπα ἄς μείνω ἕκαμα ἀρτίη τὴν προσευχὴ μου,
καὶ ἔτσι ἐντὶ μετὰσθῶ, — μείνε, μοῦ λένε, μείνε!

Ποῦ μοῦ ντὲν ἐπάτησα Βουλὴ, εὐτὺς ἀσκέρι
γυροπονητὸς ἀπάνω μου, ἀρπάζει μου ἱχέρι.
Ἐντὶ πολλὰ, σαγλὶκ ἰλάν, μοῦ λένε, καὶ ἑς τὴν Πόλι
καὶ μέτ' καὶ μοῦτε τὸν ντοῦλό σας γλυκοφιλοῦνε ὅλοι,
καὶ ντεμεινέσις ἀπὸ 'ντὼ καὶ γιούργια ὅσοι ὄσοι,
καὶ εἰς τὴν μέσ' ἑς τὴ βῆ ἐντὶναινε καμπόσοι.

Ἐντὶν, φωνάζω, σώνει πιά γιὰ τὴν ἐλευθερίαν!...
Ἐντὶν, φωνάζω, σώνει πιά γιὰ τὴν ἐλευθερίαν!...
Ἐντὶν, φωνάζω, σώνει πιά γιὰ τὴν ἐλευθερίαν!...
Ἐντὶν, φωνάζω, σώνει πιά γιὰ τὴν ἐλευθερίαν!...
Ἐντὶν, φωνάζω, σώνει πιά γιὰ τὴν ἐλευθερίαν!...

"Ανταμ τὸν λόγον, Πρόξμας ἕνας ἐκεῖ φωνάζει...
ἄντε νὰ ντιοῦμε τί τὰ πῆ νὰ κάνουμε ἱχάσι.
Τὸν λόγο τέλομε καὶ μῆς, φωνάζουν ἄλλοι ντέκα...
καυγὰ τὰ κοπαρντίσινε, εἶπα ἐγὼ, στέκα.
"Οχι τὸ τέλομε ἐμεῖς, εἰσάστε πούλημένοι.
"Οχι τὸ τέλομε ἐμεῖς, εἰσάστε ἀγκορασμένοι.

"Αφερίμ, κόπτησα καὶ ἐγὼ, αὐτὸ Βουλὴ, μπρέ, εἶναι;
Ἐλλάντα εἶναι, μπρέ, αὐτὴ; αὐτὸ εἶναι Ἀτῆναι;
αὐτὸ εἶναι βασιλεῖο; αὐτὸ ἐλευτερίαν;
Σύνταγμα μίνταγμα, αὐτό; αὐτὸ φιλοπατρία;
Ἄλλὰχ τζιτῆζαν κισπόγλου γιὰ ἱντὶκό μου βιλαέτι
ἐλευτερίαν εἴχαμε χίτες ὀλμασα μπερκέτι!

Σακὶν προῦπολογισμὸς ντίσκολο εἶναι πρόξμα;
ντύο καὶ ντύο τέσσερα, εἰς τὰ ντύο πέρνεσι,
πέρνω καὶ ἐγὼ τὰ ἄλλα ντύο, μπικάντζο, νὰ τὸ τάρμα,
ἔτσι λαϊμό σου γλύτωσε, ἐν ντέρνεσι, ἐν ντέρνεσι,
Γιόζαμ ἱσουμπορλούδικοι λογαριασμοὶ φουσκόνοι.
πέρνεσι εἰς, πέρνω ἐγὼ, Ἐλλάντα μεγαλόνει.

Ἡ τετάρτη σελὶς πρακτικὰ τῆς Βουλῆς.

ΔΕΥΤΕΡΑ.—Περὶ Ἀρσεως, Πηελῆ κι' Ἀθηνογέννη Φωναῖς, νερό, κτυπήματα καὶ λόγοι ἀγριεμένοι.
Ἦγουν, τούτεστι, δηλαδή, με' ἄλλους λόγους ἦτοι.
τὸν Πετμεζῆν ἀκούομεν τούτικλην Κυβερνήτη.
Μὲ τὰ γυαλά, τῇ σκούφια του καὶ μὴν ἐφημερίδα
ντοῦρος 'ς τὸ βῆμα στέκεται θρηνῶν γιὰ τὴν πατρίδα.
Δεινῶς διαμαρτύρεται διότ' εἰς τραπέζιτας
τὸ ἔθνος μας προδίδεται κι' εἰς πρίγκηπας μεσίτας.
Προσέξατε! προσέξατε! με' δύναμι φωνάζει...
(Ἐδῶ μὴ δυνάτῃ γροθιά 'ς τὸ βῆμα κατεβάζει)
καὶ δὲν θὰ κἀνῃ ἡ Ἑλλάς μῆς μπάγκας τὸ χατῆρι...
(Ἀπὸ τὸ βῆμα μακρὰ πετάει τὸ ποτῆρι)
τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει...
(Δίνει ἀκόμη μὴ γροθιά με' τὸ δεξί του χέρι)
Ὅμως ἐμὲ τοῦλάχιστον κανέναν δὲν φοβίξει...
(Ἀπ' τὸ θυμὸ τῇ σκούφια του 'ς τὰ τέσσερα ξεσχίζει)
Καὶ θὰ τὸ πῶ... κακὰ ψυχρὰ εἶν' ὅλα σας καὶ μαῦρα...
(Φωναῖς, χειροκροτήματα, σφυρίγματα καὶ χαύρα)
Τὸν στόλο δὲν ἐκάματε ἐσεῖς γιὰ τὴν πατρίδα,
γιὰ τὸν Λομπάρδο ἔγινε Κοτρώνη καὶ Παγίδα.
με' φόρους δὲν μᾶς πνίξατε γιὰ τὸ καλὸν τῆς χώρας...
Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.—Λιμάρετε πολλὰς νομίζω ὥρας.
ΠΕΤΜΕΖΑΣ.—(Μὲ ἄγρια καὶ γουρλωμένα μάτια)
Χρεωκοπίαν ἔχουμε σὲ ἴλιον καὶ κεσάτια.
ἂν ἡ Κυβέρνησις αὐτὴ καὶ ἄλλο ἔτος μείνῃ
Λοιπὸν προτείνω, ἂν αὐτὸ 'ς τὸ τάλαν ἔθνος γίνη.
ἐὰν ἐλπίδα καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχωμεν καμμίαν,
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴν, τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν,
πρὸ τοῦ τὴν ἐξευτέλισιν τοῦ Κράτους μας ἰδῶμεν,
μὴν ἡμέραν ὅλοι μας ν' αὐτοχειριασθῶμεν.

ΤΡΙΤΗ.—Καὶ πάλιν βρίσκομαι εἰς σύνοδον δαιμόνων,
εἰς κανιβάλλων ὄργια, μεθύσων, παραφρόνων.
—Εἰς ἄτιμος! ὁ Χράπα-Χράπ εἰς τὸν Λομπάρδο κρᾶζει.
—Κι' ἐσὺ 'σαι ἀτιμότερος, ὁ Γρίθας τοῦ φωνάζει.
Θυμὸνουν ἀπ' τὴ μὴ μεριά, θυμὸνουν κι' ἀπ' τὴν ἄλλη,
ῥάχιν τὴν ῥάχιν ἀπειλεῖ, κεφάλι τὸ κεφάλι.
Τέλος δεμένο στέλνουνε τὸν Χράπα-Χράπ 'ς τὸ σπῆρι.
καὶ τελειώνει ὁ καυγᾶς, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ μῦτη.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Λόγοι σοδαροί, ἀσφάλεια καὶ τάξις,
ἀλλ' εἴτ' ἀκοῦς ἢ δὲν ἀκοῦς ἀμέσως θὰ νυστάξῃς.

ΠΕΜΠΤΗ.—Πυκνὰς οἱ Βουλευταὶ ἐπερωτήσεις κάνουν,
καὶ πότε τὸνα ζήτημα καὶ πότε τ' ἄλλο πρᾶνουν.
Τὴν πρώτῃν, οἰκονομικὴν, ὁ Τράκας ἀπευθύνει,
καὶ λέγει: πόσα εἴμαστε ἀροτριῶντα κτήνη;
ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ.—Πόσα ἔπασαν 'ς τὴν Πιρναρὴ τρυγόνια;
ΚΟΚΕΒΗΣ.—Πόσα 'βρίσκονται μέσ' 'ς τὴ Βουλὴ κοθώνια;
Ο ΚΑΡΑΪΑΝΟΣ.—Θὲν θὰ ποῦν οἱ ὑπουργοὶ ἀκόμα,
ὡς πότε ἔχουμε αὐτὴ τὴν φρικαλέα βρώμα;
Κατόπιν ἄλλοι Βουλευταὶ 'ς τὸ βῆμα ἀνεβαίνουν,
ἄρρητα θέματα μιλοῦν καὶ δρόλου δὲν σωπαίνουν.
Ἐν τούτοις ὅλ' οἱ ὑπουργοὶ κι' ὁ πρόεδρος κοιμοῦνται,
πολλοὶ δὲ ἄλλοι Βουλευταὶ εἰς τοῦτο τοὺς μιμοῦνται.

Διάφορα κοινωνικὰ παραπολὺ σημαντικὰ.

—Πολλὰς σπουδαίας ὁ Βοσσερ ἀλλάζει ἐπισκέψεις.
—Πολλὰι μνηστεύσεις ἔγιναν καὶ ἄλλαι τόσαι στέμματα.
—Πεζὸς ἀπὸ τὸ Καῖρεν ἦλθεν ὁ Ἄλφα Θήβας.
—Βροχαὶ ῥαχδαῖαι κατ' αὐτὰς μαστίζουσι τὰς Θῆβας.
—Φυγοδικεῖ εἰς ἐπαρχος με' ἄλλους δρόμους.
—Πῖ Κωνσταντᾶς ἀφίκετο, ὁ βουλευτὴς τοῦ Ὁρους.
—Κᾶποιος Κοτρότσος ἔστειλεν εἰς τὸν Τρικουπὴ γράμμα
καὶ γράφει ὅτι προσδοκᾷ ἀπάντησιν συνάμα.

Ὁ καπετὰν Ἀνδρέας μεθ' ὅλης τῆς παρέας.

Εἰς κίνησιν ὁ Κωνσταντῆς Πλατούτσας μας ἐτέθη
καὶ δι' αὐτοῦ ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας ἀνευρεθῇ.
Τώρα τὸν ἔχουν σίγουρο γιὰ βουλευτὴ μας ὅλοι,
κι' ἂν ἀπ' τὸ Ἄργος δὲν ἐβγῇ, θὰ ἐβγῇ ἀπ' τὴν Πόλιν.

Ἐς τὸν κύριον Ζυγομαλᾶ με' τ' ἄρματα του τὰ πολλὰ.

Σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ ὅπλα ποῦ σοῦ ἔφερε ὁ Θῆβας
ἀπὸ τὰς δασώδεις χώρας τῆς κλεινῆς Ἀβυσσινίας...
Ἄρπαξε τὸν ἀκινάκην καὶ ὡς δεῦτερος Ἀνίβας
κτύπα, σχίζει τὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν μετὰ μανίας.

Ἔορται ποθηταί.

Αὔριον πάλιν ἐορτὴν σεπτῆς Αἰκατερίνης,
γνωστοποιούμεν 'ς τὸ κοινὸν ἄνευ τινος εὐθύνης
πὼς ἐορτάζ' ἡ τοῦ γνωστοῦ Δεκάστρου μισογυνῆς
εἰς πέντε πράξεις καὶ ὀρχημᾶς μάρτυς Αἰκατερίνης.
Πρὸς τούτοις ἀναγγέλλομεν εἰς ὅλην τὴν Ἀθήναν
πὼς ἐορτάζει αὔριον κι' ἡ τρελλοὶ Κετερίνα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελία.

Τὰ κράσις τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἀμφοτέρων τῶν χωμάτων
ἀπὸ τὴν ἐξόδουσι των κι' ἀπὸ τὴν πολὺ δουλειᾶ των
τόσο φτήνηναν ἐσχάτως, ὥστε κι' οἱ πτωχοὶ ἀκόμα
ἐμποροῦν με' τέτιον νέκταρ νὰ δροσίσουνε τὸ στόμα.
Ἐδδομῆντα τῆς σοῦ λῆει, κι' ὁ κανένας ἀγοράζει,
καὶ ὁ φίλος ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ βαρέλια του ἀδειάζει.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γράφεο —μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με' τῆς βρώμας τῶν Χαντείων —μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν Εὐφρατινῶν —νύκτα μέρα συζητοῦντων,
με' μπαλάντες καμπόσους, —παίζονται ἄλλοις τόποις,
με' οὐρητρία, σαντούρια —καὶ μὴν μόνον με' γαϊδούρια.